Čo zažil starý svietnik

Bol raz jeden dom. A čo v ňom? Pýtate sa? Odpoviem vám. Stál tam jeden stôl. Velikánsky, veliký, mohutný. A na ňom stojím ja. Áno, máte pravdu, som to ja, starý svietnik. Na tomto stole tu stojím už asi celé stáročia. Začalo sa to takto:

Jedného pekného, slnečného dňa som sa jednoducho narodil. Starý majster kováč ma vytvoril. Mal som aj bratov a sestry, aj to je pravda. Ale tí cestovali do zahraničia, jeden do Francúzska, druhá do Poľska, ... A ja, mňa tu len tak nechali. Tak som si povedal: „Kde som sa narodil, tam aj zomriem."

Od odchodu mojich súrodencov neprešlo veľa času a kováč ma predal. Nestihol som za nimi ani smútiť. Kúpila ma jedna stará pani, vraj pre manžela. Blížili sa Vianoce a každý zháňal niečo svojím blízkym. No a mňa si kúpila táto stará pani. Bola veľmi milá. Zabalila ma do teplučkého uteráka a išlo sa domov. Dom bol prekrásny. Novo namaľované steny, maličké okná, podlaha z dreva. Jedným slovom – nádhera! Potom ma starká zabalila do parádnej škatule, ale ešte predtým som stihol jedným zo štyroch očí vidieť starkého. Mal sivé vlasy, sivú briadku a sivé fúzy. Potom som už videl iba čiernu tmu.

Zrazu som začul nezvyčajný hluk a po chvíli som uvidel svetlo. Zbadal som veľa ľudí rôzneho veku. Až neskôr som sa dozvedel, že to sú deti a vnuci mojej starkej. A vtedy som si uvedomil, že toto sú Vianoce. V chalúpke bola príjemná vôňa, všade bolo cítiť ihličie a starkej medovníčky. Všetci sa usmievali, rozprávali sa, ale hlavne spievali koledy, ktoré hrali aj z gramofónovej platne. Prvého rozbalili mňa, teda, rozbalil si ma starký. Dali ma do prostriedku stola, na mňa nastokli sviečky a zapálili ich. Všetky darčeky boli malé, skromné, ale robené, či kupované od srdca. Všetci sa tešili, objímali sa. Toto boli moje najkrajšie Vianoce v živote.

O päť rokov neskôr starký aj starká zomreli. Ostal som u ich dcéry, neskôr u jej syna.... A tak to pokračovalo aj po iné roky. Išiel som z domu do domu, bol som asi u všetkých potomkov mojej starkej. Lenže Vianoce už neboli také pekné, ako boli u nás „doma". Boli tam všelijaké čačky – mačky, nepiekli sa medovníky, ale všetci kupovali koláče.

Jedného dňa ma odložili do chladnej tmavej pivnice na starý stôl. Už nikdy na mne na Vianoce nehoreli sviečky, už nikdy som nepočul hlas mojej starkej .... Úplne tu na mňa zabudli. Zostal som, ako som už na začiatku hovoril, na starom mohutnom stole a s radosťou som spomínal na staré dobré časy, keď spolu pri štedrovečernom stole sedela celá rodina, spievali spolu koledy a ja som bol uprostred stola v tejto čarovnej chvíli.

Ema Tresová, 5.A, ZŠ Kežmarská 30, Košice